

הכרזת זוכי הפרסים לפרויקט הגמר ביצירה, במסגרת תערוכת בוגרים 2016

החוג והמכון לאמנות גאה להכריז על הענקת פרסים ל:

לאורה וינברג | גלי ברודהרסט | גפן שטרן | הדס עמית
יעל דגן | פולינה זובנקו | קרולין אבו חמוד אלקרא

חברי ועדת הפרס לשנת תשע"ז : ד"ר גליה בר – אור, יהודה יציב וניר הראל

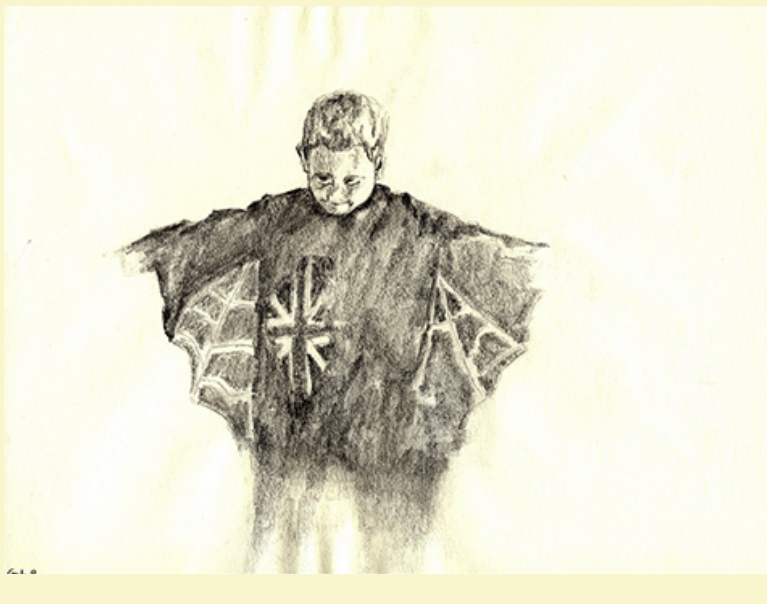
הזכות כולו, מקבלות מהמכון לאמנות – כניסה לסדנא אחת לבחירתן, במכון לאמנות בשנה"ל תשע"ז, לטובת יצירה (במסגרת סדנה פתוחה).

מנימוקי הועדה לפרסים השונים :

לאורה וינברג, שיעור בדיוקן עצמי, צילום מטופל מתוך וידאו

התערוכה של **לאורה וינברג** מרשימה בשני ממדיה – ברמת עיסוקה במגוון טכניקות, פיסול, ציור, וידיאו, וכן בממד העומק של ההצבה הנסמכת כתשתית על פעולתה של לאורה כמורה לאמנות בכיתה של חינוך מיוחד. עבודתה זו, "שיעור דיוקן עצמי", מאתגרת את מעמד הכיתה, פותחת תנועה של רפלקסיה ומציעה פרקטיקה תהליכית שיתופית לפעולת ההוראה. עבודת ההצבה המרתקת יוצרת מערכות יחסים דינמיות בין העבודות, אלה שעל הרצפה, אלה המונחות על מדף, תלויות על קיר, מוקרנות ממסך הווידאו. ההצבה מעוררת להתבונן בגשטלט של השלם, החומריות, הצורה והחושניות של החומר והתנועה של היוצרות והשתנות. ההצבה מאפשרת לצופה תנועה בחלל, לרכון להתבוננות אינטימית וגם מציצנית בהשתקפות דיוקן מבעד לפתח קופסא על הקרקע, לדפדף בספר שבדפי הבד הגמישים שלו כמוסים דיוקנאות מצוירים ורקומים בחוט, מעוררת להשתתפות והתחקות אחר רב-ממדיות, עוצמה ויחידות של כל דיוקןודיוקן. לאורה וינברג מרחיבה את מעמד הכיתה כסוג של מחווה הפותחת מקום להתפתחות אוטונומית כמוקד תהליך למידה והכלת ה"אחר" ומשלבת בהצלחה את מקום הסטודיו בפעולה המורכבת של ההוראה היוצרת. **ועל כך מוענק לה פרס הצטיינות יתרה בשווי 2,000 ₪.**

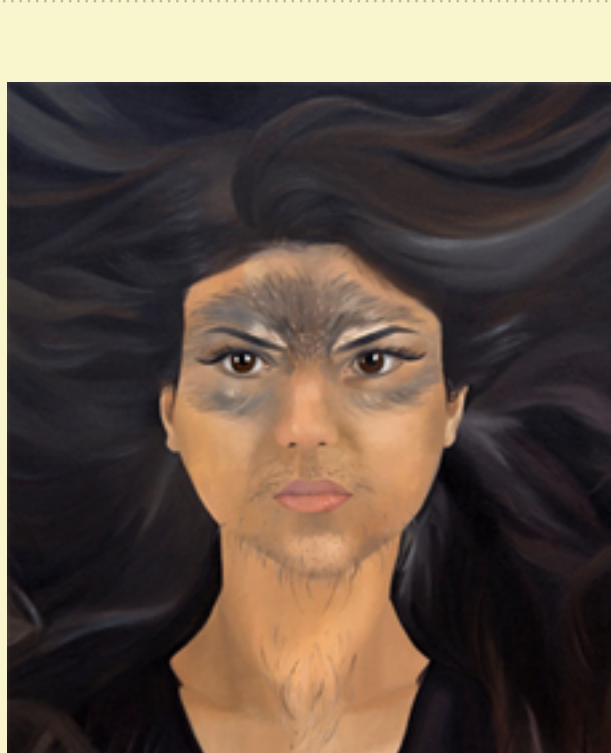
גלי ברודהרסט, Keep Calm and Carry On, רישום בעיפרון על נייר

Keep Calm and Carry On – הכותרת לקוחה מכרזה בריטית ערב מלחמת העולם השנייה ומהדהדת חרדה בצד הדחקה של איום ופחד במטרה לשמור על חזות יציבה והמשך בלתי מופרע של השגור. בתערוכתה של **גלי ברודהרסט** מוצגים ציורי שמן ורישומים קטנים. הציורים בשמן על בד, עשויים במכחול קל, מהיר, דימויים כמו אילוסטרטיביים מיתיים ופנטסטיים (מרכבת המלכה, שומר המלכה בעל ראש חיה חושפת מלתעות) וגם נרטיבים חידתיים כמו דמויות בצד מונומנטים, פוחלץ, שוטרים, כלבים, שימפנזה. מבעד לחזות המכחול הקל, הדימוי האילוסטרטיבי והמבע התם מבעבע אי-השקט, הדחפים שמתחת לפני השטח, האלימות והחרדה. סדרות הרישומים, כולם כפורמט קטן, שולחים לסדרה הידועה של גייה בפורמט הזעיר, זיועות המלמה. כוחות ודחפים שמתחת לפני השטח מאיימים ליצור הפוך, האידיאליזציה מייצרת דמוניזציה וחלום הבלהה של המפלצות של העתיד. הצבה של ציורים ורישומים של גלי ברודהרסט מקבלת משמעות אקטואלית שלא ניתן היה לצפות אותה מראש: היא נטענת ברלוונטיות עם ההתפתחות הפוליטית בבריטניה המורה על היצמדות לסמלים וערכים ישנים לנוכח איום לכאורה על המשכיות הזהות הלאומית והמסורות התרבותיות. **ועל כך מוענק לה פרס הצטיינות בשווי 1,000 ₪.**

יעל דגן, בית בקרקע, מיצב – סכניקה מעורבת

יעל דגן יצרה עבודת פיסול מורכבת במגוון חומרים המתמודדת באורח מעניין עם אתגרי החלל. העבודות הפרטניות נקשרות זו לזו ומצליחות לא רק להיטמע בסביבה המבנית הקיימת אלא גם להמיר את הארכיטקטורה שבה הן מוצבות. הבניין משתייך לארכיטקטורה מוסדית, ויעל דגן מתמקדת באתרים המארגנים ביותר של הבניין שאותם חוצים המבקרים וחולפים בהם כמו מבלי משים: הכניסה, המדרגות, מובלעת בצדי המדרגות. אלה אזורי סף שבין החוץ לפנים ויעל דגן מאכלסת אותם בארכיטקטורת רפאים של קליפות, שכבות, חומריות חלולה – רעפים דקים עשוי יציקת צלוטית קלה תלויים בכניסה, קורות עץ של "ריצפה", חלולים, תלויים במעלה המדרגות, "ארובה" כפינת המדרגות עשויה טיח ששימש להדבקת הלבנים הנעדרים, בדים תלויים כמו שכבות צבע קליפתיות בגומחה הנפערת בשולי הכניסה לאולם. כל אלה הנקשרים לבניה ביתית שהתרוקנה מתוכנה ומקננים בעבודתה של יעל דגן ב"מבנה הספורט" כהוויתונפשויות, כצורות פריכות של זיכרון. **ועל כך מוענק לה פרס הצטיינות בשווי 1,000 ₪.**

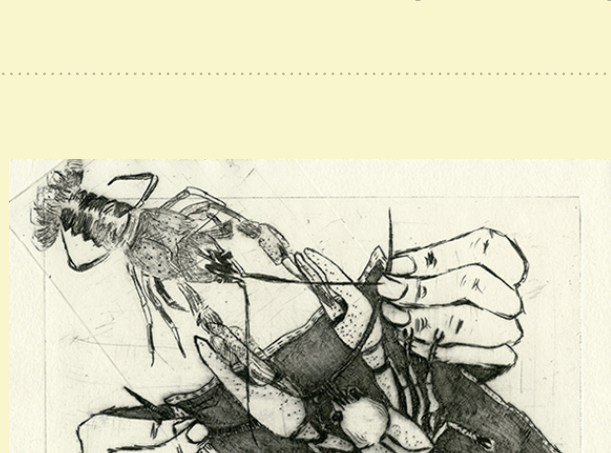
קרולין אבו חמוד אלקרא, מסיכה על פני היופי, שמן על בד, צילום: הדס סיפן

ציוריה של **קרולין אבו חמוד אלקרא** מבוצעים בדיוק מסורתי לכאורה, בבנייה עדינה של יחסי אור וצל המייצרים מעברים מרתקים שבין פנים וחוץ, טבע ותרבות. בתערוכה משתלבים כמכלול אחד ציורי טבע מרובי פרטים המתמקדים בעדינות ושבריות גבעול ועלים רכים וגם דיוקנאות עצמיים מישירי מבט. בשני סוגי הציורים המרקם העדין, אותו חייץ מגן בין פנים לחוץ – שביר, מכמיר את הלב. המרקם העדין עובר טרנספורמציה, אם באור המאיר את עור הפנים ומחולל עיוותים, או חודי שיער הצומח פרא על הסנטר, השפה העליונה, המצח והלחיים. שינוי המרקם מטעין את הדיוקן הקלאסי לכאורה בתחושת חוסר שליטה, שינוי והזרה. בדיוקנאות העצמיים מחלחל ממד הפרא או ה"מאיים" למישור הייצוג התמונתי, מהפך את מושג היופי, מאתגר בהוויה של היברידי, מיוזג טורד שבין נשי-גברי, אדם-חיה. בחירתה של קרולין אבו חמוד בפורמט צנוע, מצניעה מורכבות רדיקלית המשלבת ז'אנרים שגורים של ציור ("טבע" ו"דיוקן") שבאמצעותה היא מצליחה להנביע ביטוי אישי, מפתיע, חד ומורכב. **ועל כך מוענק לה פרס הצטיינות בשווי 1,000 ₪.**

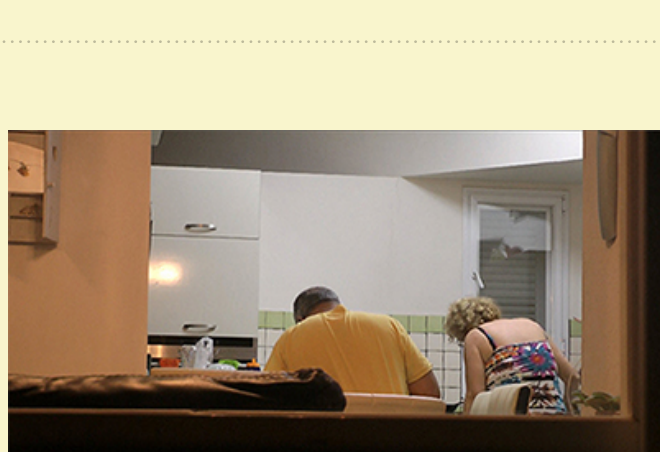
גפן שטרן, סחירה, צילום מתוך מיצב

גפן שטרן מייצרת בסדרת פעולות פשוטות מעבדה שבבסיסה חומרים מצויים, חומרים אלו עוברים מוטציות, זיווגים והרכבות היוצרות אוסף חלופות אורגניות מחפצים דוממים, כך צינור פלסטיק וחלקי חליליות הופכים לחיית קיר, ומריצה מכפילה את זרועותיה. שטרן מצליחה לחבר יחד הרכב עדין (פריך) ופתוח של חקריות ותוצרים, מציגה שיטות רבות לחקירה דרך חומר, ולמעקב ולתצוגה של תוצאות מחקרה. **ועל כך מוענק לה פרס ציון לשבח.**

פולינה זובנקו, פרסטרויקה, הדפס

עבודותיה של **פולינה** מתאפיינות במסע מרתק של תקריבים ותרחיקים של דימויים מעולמה הביוגרפי. ביד רגישה ועוצמתית רושמת פולינה גלויות מנופי הולדתה ומתירות הגוש הקומניסטי לאחר השתחררותן מרוסיה, ובעקבות כך את ההגירה שלה ושל משפחתה לישראל. התחריטים והרישומים הם תוצאה של מחקר מעמיק בדימויים ובטכניקות ובדיקה חסרת פשרות של קנה המידה בין הצופה לבין הדימוי. כושר ההמצאה של הדימויים מייצר פוליטיקה שמתעדנת בפואטיקה של הרישום ותחריט, בחיתוך של הקומפוזיציה, בהגדלה ובהקטנה, המייצרים חוויה מורכבת ועמדה עקרונית של יופי. **ועל כך מוענק לה פרס ציון לשבח.**

הדס עמית, דוד ודובי, וידאו

הדס עמית מציעה לצופה מבט לבית הוריה, ובו זמנית ובהומור זריז מציגה לו את גרסה ומשיכתה לפעולת ההצבה. עמית מאפשרת לצופה לבנות מסגרת של נרטיב ביחס לסצנה פשוטה, מרחב הבית נצפה דרך מסגרת החלונות והתריסים אך לא נשבה במסגרת של הבניה פורמלית של חלוקות ומקצב אלא חורג ממנה. עמית מצליחה לספק לנו את התחושה שהמצלמה נמצאת בחדר, שביכולתה להתקרב ולהשתתף במתרחש שם. ובצד זאת היא חושפת את התשוקה שלה כאמנית מציצנית ומעמידה בשאלה באופן דיאלקטי משחקי גם את הפעולה שלה עצמה במרחב האיתי הפרטי משפחתי. העבודה מאתגרת באורח מתמיד את המקום האתי של הפעולה שלה – האמנית פועלת במרחב שיש לה מידה של שייכות או אף בעלות עליו אך היא בוחרת לפנות אליו כצופה חיצוני ומספקת לנו מבט חדש אליו. **ועל כך מוענק לה פרס ציון לשבח.**